

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. B. H. Coenen, W. L. Ghijsen, D. de Jongh Wzn.,
N. G. Kam, S. H. Stoffel, Th. F. Vreede.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING
op Dinsdag e. k. ten huize van den heer GHIJSEN,
Houttuinen 15.

Kort Antwoord.

Het is voor mij moeielijk, om tegenover het stukje van den heer van Eeden een betoog te leveren, omdat in dat stukje juist die beweringen met wat meer klem worden uitgesproken, die ik, reeds op de vergadering, niet voldoende achtte, om mijne stellingen te weerleggen. Ik wil dus slechts, naar aanleiding van dit stukje, nog eenige dingen in 't licht stellen.

Ik blijf beweren, dat er slechts één maatschappij is, die in 't zelfde stadium van ontwikkeling verkeert als de onze, en dat géén maatschappij ooit in dat ontwikkelingsstadium heeft verkeerd, waardoor nóch in ruimte, nóch in tijd, vergelijking mogelijk is. Dr. v. Eeden spreekt van „menschengroepen.” Maar een menschengroep is geen maatschappij. Een menschengroep is eene eenvoudige som van menschen, eene maatschappij is een organisme, welks cellen de menschen zijn — een organisme met eigen historie en eigen groei, die volgens bepaalde wetten, eigen aan het geheel, plaats heeft. De heer v. Eeden geeft mij in overweging, of ik zou meenen, dat een individu, dat altijd pijn leed, niet ook zonder vergelijking zich van die pijn bewust zou worden? Daarop antwoord ik: „Neen”: pijn of smart is datgene, dat onze „bestaanskracht” vermindert. Maar wij hebben, als eindige, tijdelijke, beperkt denkende wezens, een beperkte bestaanskracht — het verminderen onzer bestaanskracht, dat is dus pijn, is slechts iets quantitatiefs — heeft geen andere beteekenis dan het afwijken van een bepaalde bestaanskracht, is dus slechts door vergelijken met die bepaalde bestaanskracht waar te nemen. Zoo zouden wij ongetwijfeld meer „bestaan”, als wij konden vliegen — het niet kunnen vliegen is dus eene beperking onzer „bestaanskracht”, toch voelen we daarover geen pijn of smart, tenzij we ons vergelijken met dingen, die we gezien hebben, en die wel vliegen kunnen, b.v. de vogels. Dat menging van rassen geweldige storingen heeft teweeggebracht en dat deze aansprakelijk moeten gesteld worden voor den tegenwoordigen abnormalen toestand, is eene bewering, die ik voor rekening van dr. v. Eeden laat.

Wanneer we ons „principe” volgen, moeten we dit, tenminste als we als wetenschappelijk man willen optreden, en eenige kans op bereiken van ons doel willen hebben, dat doen, niet omdat het ons „principe” is (dat is dus datgene, wat onze eigen aard ons zegt te doen), maar alleen in zooverre het overeenkomt met het wetenschappelijk, logisch inzicht, dat we in die zaken gekregen hebben. Wanneer niet enkelen zich „uit principe” tegen de heerschende stroomingen hadden verzet, dan was 't socialisme evengoed ontstaan als nu, al had 't een' anderen naam en misschien een' eenigszins anderen vorm gekregen, want het socialisme is een beweging, die rust op het gemeenschappelijk belang, van eene klasse der maatschappij — op den duurzamen grondslag van eigenbelang.

Dat de koloniatiebeweging een nieuwe loot is, is zeker

— maar zij heeft dan ook niet meer waarde dan één enkele en, (in vergelijking met de andere reusachtige bewegingen in de maatschappij) zeer kleine loot, een loot, die, voorloopig althans, niet meer levensvatbaarheid toont dan Kirzka's Freilandbeweging en veel minder dan het leger des heils en . . . . waarvan 't dus onwetenschappelijk en onlogisch zou zijn ze tot het levendragend element in onze samenleving te proclameeren, en onze krachten aan te wenden slechts tot kweeking van die loot.

Op het artikel van den heer L. D. van T., dat wel is waar buiten het eigenlijk debat valt, kan ik wat nader ingaan, omdat het een betoog bevat, waartegenover ik het mijne kan stellen.

Dat betoog van v. T. komt hierin neer: tegen mijne beschouwingen is, van algemeen standpunt gezien, niet veel in te brengen, maar verdiept men zich in de onderdeelen en feiten, dan wordt dat anders: v. T. ziet dan in onze samenleving toch veel dingen, die zeer sterk van het normale afwijken, die „zeer krank” zijn. Daarvan geeft hij dan deze verklaring: de maatschappij ontwikkelt zich, wat den economischen ondergrond betreft, volgens vaste wetten — de juridische enz. bovenbouw behoort die economische evolutie op den voet te volgen, maar, daar zij wel onderworpen is aan den wil van de menschen, met hun kortzichtigheid enz. blijft zij achter, en daardoor ontstaan wanverhoudingen, die de krankheid veroorzaken.

Men zal opmerken, dat hierin een logische tegenstrijdigheid is. Mijn betoog was algemeen geweest — uit de definitie van de maatschappij in haar geheel als groeiend organisme had ik mijn conclusie afgeleid. v. T. erkent de juistheid van dit algemeen betoog, maar, in bijzonderheden afdalend, komt hij tot tegengesteld resultaat, tot het resultaat, dat de maatschappij in hare onderdeelen wél krank is. Dit nu is onmogelijk: of de maatschappij is geen organisme (daarop steunde mijn betoog), of dat betoog is fout of v. T.'s betoog is fout: als een beginsel in 't algemeen waar is, dan kan het niet, in toepassing, onwaar zijn.

De fout zit hierin, dat v. T. de draagkracht van de stelling niet voldoende heeft overdacht — hij is daardoor ten deele logisch, ten anderen deele is hij dat niet, en komt daar in strijd met zichzelf. Hij begint, met, niettegenstaande zijne erkenning, dat er geen norm is, dadelijk met zich een norm te stellen, door te beweren, dat het normaal zou zijn, dat de menschen genoegzaam voedsel enz. kunnen krijgen om min of meer behoorlijk te leven, en dat het productieproces niet gestoord wordt. Eilieve, mijnheer v. T. wijs mij de plaats en den tijd waar, in eene maatschappij deze normale voorwaarden aanwezig zijn — wijs mij de periode in de geschiedenis, waarin er geen menschen stierven van honger, waarin er geen kou, geen gebrek geleden werd, waarin geen uitbuiting heerschte — wijs mij de tijd, waarin geen oorlogen, het productieproces belemmerden, waarin geen heerschers gewelddadig ingrepen in de voortbrenging, door muntvervalsing, als in Frankrijk, door keuren, dwangwetten, verbodsbepalingen. Of meent ge, dat de afgebeulde pyramidenbouwers van Egypte, de uitgehongerde plebejers van Rome, die om „panum et circenses” huilden, de afgewerkte lijfeigenen en hoorigen van de middeleeuwen, de uitgemergelde boeren in de 16e en 17e eeuw, dat de telkens voorkomende hongersnooden en het permanente

gebrek van een groot deel der bevolking in Rusland, in China, in Indië, in Japan, in Turkije, in alle Oostersche staten, zoovele blijken van abnormaliteit zijn; of geloofde, dat de knevelarijen der Rijnsche en andere roofridders, de onderlinge groote en kleine twisten tusschen de vorsten onderling, de Hoeksche- en Kabeljauwsche twisten, de dertig-jarige oorlog, die Duitschland tot een woestijn maakte, de dwaze stedelijke en landskeuren, die verboden, gebruik te maken van nieuwe uitvindingen, de verbodsbepalingen voor handel en verkeer van den gildentijd en later, de muntvervalsching van de Fransche koningen, geloofde ge dat al deze, en nog duizend zulke dingen meer, allen abnormal, allen monstruositeiten zijn? De heer v. T. zal misschien opmerken, dat de hier genoemde verschijnselen zeer verschillen van aard met die van den tegenwoornigen tijd, maar dat doet aan mijn betoog niet af — het zou dwaas zijn, in zoo verschillende tijden overeenkomstige verschijnselen op dezelfde wijze te willen zien optreden. Als u dat doet, dan is er geen normaal oogenblik in de heele geschiedenis te vinden.

Neen, mijnheer v. T. wanneer we verschillende dingen in onze samenleving als abnormal voelen, dan is dat gevoel, wetenschappelijk gesproken, een verschijnsel, behoorende bij den groei der samenleving, en, als 't, zooals tegenwoordig, zich bijzonder sterk en algemeen doet gevoelen, dan is dat een bewijs, dat een belangrijk moment in den groei der maatschappij staat aan te breken, dat er een nieuwe periode van dien groei gaat beginnen. Ook ik heb, als maatschappijmens, dat gevoel, natuurlijk, maar, van dat gevoel en zijne oorzaken bewust, stel ik mij, door mijn verstand, daarboven, neem het dus als voorwerp van aanschouwing.

Nu, dit beschouwende, zeg ik dit: de maatschappij is in een stadium van flinken, krachtigen groei — een van de symptomen van dien groei is dat gevoel van onvrede in mij, en in vele anderen — dat gevoel drijft mij en die anderen tot handelen, dat handelen is een der groeikrachten zelf van onze samenleving. Daarom, o van T. zal ik „überhaupt iets uitvoeren”, omdat ik een levende cel ben van het groeiend organisme, maar dat „uitvoeren” zal ik doen naar het voorschrift mijner rede, omdat ik, behalve levende, ook nog bewuste cel van dat organisme ben.

S. H. STOFFEL.

De Delftsche Ziekte.

Het deed mij een groot genoegen in het voorlaatste weekblad het stukje te lezen van den heer Plate naar aanleiding der senaatsverkiezingen. Hoe komt het toch, dat wij in Delft zoo'n gebrek hebben aan gewone menschen, menschen, die zich voordoen zooals ze zijn en zich niet in de een of andere richting opschroeven? Het is merkwaardig een Delftsch student te ontmoeten b. v. op 1 Augustus en op 1 October. Op die 2 data is hij geheel verschillend. Lacht hij op 1 Aug. om de Delftsche futilliteiten en belangrigheden, op 1 Oct. vindt hij die in eens weer vreeselijk belangrijk. Ik denk voor het naast, dat deze metamorfose veroorzaakt wordt door den groentijd. De meesten krijgen in dien tijd een soort van groothedsgevoel, dat pas in den examentijd en in het voorjaar zakt.

Deze ziekte openbaart zich vooral in zijn volle kracht in den tijd tot Kerstmis, in welken tijd zij gevoed wordt door allerlei officieel gedoe. Menschen, die in de vakantie doodgewone, aardige jongens zijn, vinden zich ineens belangrijk; inplaats van hun feesten en pretjes gewoon op te vatten als een uitspanning, die de jeugd toekomt en die hun later aangename herinneringen zal nalaten, worden die feesten gevierd met ontzettende bombarie en overlading; inplaats van het genoegen komt op den voorgrond geld stukslaan en voldoen aan ijdelheid.

Weinig menschen zullen aan de jeugd een pretje misgunnen, maar het protest tegen het gooien met geld en het ijdel gedoe van een troep jongens, die nog niets betekenen, zal steeds sterker worden en wanneer de leden van het D. S. C. zich niet beteren, zal die aangroeiende vijandschap een groot gevaar voor hen en hun corps worden.

In dezen tijd van voorbereiding voor een lustrum schijnt de groothedsziekte heviger dan ooit te woeden en daarom lijkt mij de waarschuwing van iemand, die niet onder de hypnose is, niet van belang ontbloot.

Laten vooral eerste-jaars, die zich makkelijker dan anderen laten besmetten, onthouden, dat het feest er is voor de menschen en niet omgekeerd.

D. DE IONGH WZN.

Wetsvoorstellen van den Senaat.

In te voegen in Hoofdstuk III:

I. De candidaat-leden behoeven geen handtastelijkheden te dulden. In geval handtastelijkheden worden gepleegd tegen hun zin, of zonder dat zij in de gelegenheid zijn geweest, zich hierover te uiten, heeft één der leden van den Senaat het recht, de betrokken corpsleden te straffen volgens Hoofdst. XIV art. 6, en hun de candidaat-leden te ontnemen.

II. De leden van den Senaat hebben te allen tijde het recht, ruw optreden tegenover de candidaat-leden te verbieden, zoo noodig de betrokken corpsleden te straffen, en hun de candidaat-leden te ontnemen.

III. De leden van den Senaat hebben overal toegang, waar zich candidaat-leden bevinden.

Al moge het waar zijn, dat deze voorstellen in verband met nu en vroeger voorgevallen feiten ons doen denken aan het bekende geval van de put, die gedempt werd, nadat het kalf erin verdrongen was, al moge dit geval zelfs voor meerdere kalveren in den loop der tijden zich hebben voorgedaan, zoo moeten we toch zeer toejuichen het project, dat hier gemaakt wordt, zij het dan niet tot geheele dan toch tot gedeeltelijke demping van de gevaarlijke put, die in den vlakken bodem van ons corpsgebouw al zoo langen tijd een gevreesden afgrond vormt. Deze wetsvoorstellen vormen met die omtrent het „recht van beroep op den Senaat” van den Senaat-van der Waerden zoovele schakels van den keten, die bestemd is, onze corpsbroeders te beteugelen in het behandelen van de groenen, een keten, die, blijkens telkens voorkomende misbruiken, voorloopig niet straf genoeg kan aangehaald worden. Dat is dan ook de bedoeling van deze wetsvoorstellen, en die bedoeling is, mijns inziens, vrij voldoende bereikt door den geest der voorgestelde artikelen. Vooral het idee van artikel III schijnt mij uitstekend, maar zou het niet gewenscht zijn, daarbij dadelijk te bepalen, dat een Corpslid die den Senaatsleden den toegang weigert, daarvan door den Senaat gestraft wordt; want dat is het toch per slot van rekening wat aan een wetsartikel kracht geeft, een kracht, die een belangrijk artikel als het hier bedoelde, zal het gehandhaafd worden, niet kan missen.

Wat artikel I betreft, zoo schijnt me de formulering daarvan nog al te wenschen over te laten. Zullen handtastelijkheden ooit gepleegd worden met den zin van het betrokken candidaat-lid? Wat wordt bedoeld met de „gelegenheid om zich te uiten”, is dat het „beroep op den Senaat” van Hoofdstuk III der Corpswet, of bedoelt men, dat zoo'n groen „recht heeft te protesteeren”: is 't laatste 't geval, dan schieten de groenen met dit artikel niet veel op, tenzij de senatoren alomtegenwoordig zijn, angstvallig er voor wakende, dat naar het protest van candidaat-leden geluisterd wordt. 't Komt mij voor, dat juist voor kwesties, die zoo moeilijk te regelen zijn, als groentijds-kwesties, de duidelijke formulering van een artikel, met nauwkeurige omschrijving van de ongeoorloofde handelingen en de straffen, daarop gesteld, noodig is; dat is, dunkt mij, de eenige methode, om wezenlijk in de gewenschte richting iets te bereiken, terwijl we anders gevaar loopen dat onze regelingen, evenals b.v. het artikel over de godsdienstige gevoelens der candidaat-leden een doode letter blijven.

S.

De politieke actie der sociaal-democraten.

Een aanmoediging voor de politieke actie der sociaal-democraten kan men niet bepaald vinden in den loop die zij genomen heeft in Saksen. Vroeger bestond daar algemeen kiesrecht, toen men echter inzag, dat de sociaal-democraten de meerderheid zouden krijgen in Landdag en Gemeenteraad heeft men doodkalm de kieswet veranderd. Men verdeelde de menschen naar hun inkomen in 3 klassen. In de onderste klasse kwamen alle werklui. Nu kiest elke klasse $\frac{1}{3}$ deel der afgevaardigden, zoodat de sociaal-democraten zich nu al sinds een paar jaar moeten tevreden stellen met $\frac{1}{3}$ van het aantal zetels, in Landdag en Gemeenteraad, niettegenstaande zij van de Saksische zetels voor den Rijksdag de meerderheid bezetten. Geen wonder, dat de Saksische arbeiders praten van een „erdrosselung” van hun rechten.

Om hun het te luid praten te beletten, hetgeen voorkomen kan in een tijd van werkeloosheid en vleeschnood, heeft men echter eenige nieuwe regimenten opgericht!

D.

Oud-Heidelberg.

Karl Heinrich, erfprins van Saksen-Karlsburg, zal volgens de beschikking van zijn oom, vorst van Saksen-Karlsburg, een jaar studeeren te Heidelberg. Dr. Jüttner wordt hem als begeleider aangewezen. De jolige academiejaren herleven in de herinnering van den ouden doctor. Hij tintelt van verlangen, Karl Heinrich in het studentenleven in te wijden, weer jong te zijn als vroeger; maar moe en afgetoofd in nietig hofgedoe aarzelt hij. De zucht naar genot, naar 't leven in de wereld daarbuiten, ver van het hof met nasleep van oogendienaars en onbeduidendheden, hebben de overhand.

De erfprins kent niets dan de omgeving, waarin hij geboren is, sfeer van ter néer drukkende bekrompenheid. Steeds van de menschen op een afstand gehouden, is hij zonder één oprechte vriend. In Heidelberg leert hij kennen de jolijt van studenten, hoort hij hun liederen daveren; mooie meisjes begroeten hem. Als een wonder dringt zich het nieuwe leven aan hem op; een mysterie is hem de liefde, die hij van 't eerste oogenblik voelt voor Käthie, kelnerin bij Rüder. Dan wordt hij spoedig één met zijn omgeving, zwelgt en boemelt als de vrienden, bemint zijn Käthie hartstochtelijk. Dr. Jüttner vergeet zijn ouderdom en kwalen en is het gefoven type. Vier maanden duurt dit leven van onbepaalde en woeste vreugd, daarna de koude werkelijkheid.

In den vroegen morgen, na een nacht van dol gezwier, op 't punt met Käthie te rijden naar het Odenwald, wordt minister Von Haugk aangediend, die hem terug roept naar Karlsburg, om, wegens de ziekte van zijn oom, het regentschap op zich te nemen. Eén oogenblik van strijd en hij is besloten zich los te maken van al het hem dierbaar geworden en zich weer op te sluiten in de blinkende kooi, levend begraven te midden van hartelooze vleiers.

Twee jaar later zien we Karl Heinrich terug als vorst van Saksen-Karlsburg. Toebereidselen worden gemaakt voor zijn huwelijk met de hem door politieke drijfveeren opgedrongen prinses. Op dit moment verschijnt Kellerman, de studentenbediende uit Heidelberg, ten paleize. Het weerzien van dien éenen ouden bekende doet de met inspanning bedwongen verlangens in hem opleven en hij wil nog eenmaal naar Heidelberg. Daar vindt hij de oude banden verbroken. De ontvangst is opgeschroefd en afgemeten. Alleen zijn Käthie vindt hij terug als vroeger. Zij heeft hem nooit vergeten, maar schikt zich in het onvermijdelijke. Diep tragisch is hun laatste samenzijn, het afscheid, als hij haar toeroept „Käthie weet, dat jij, jij de eenigste bent, die ik lief heb”.

Uitnemend werd dit drama van Willem Meyer Forster door het Rotterdamsch Tooneelgezelschap opgevoerd. Mevrouw Van Eysden-Vink gaf Käthie, het luchthartige, gefêterde meisje uitstekend weer, los en frisch, van opgesmuktheid geen sprake. In de scène voor het vertrek van Karl Heinrich naar het hof als regent, was het spel van Mevrouw Van Eysden eenig. Karl Heinrich (Brondgeest) was goed. Men herkende in hem dadelijk den superieuren tooneelspeler. Verschillende stemmingen deed hij treffend tot hun recht komen. Bijzonder was ik ingenomen met het spel van kamerdienaar Lutz (Van Kerckhoven). Kruipend voor vorsten en ministers, zag hij neer op alle minwaardiger individuen, verheerlijkte zich zelf voor alles. Komisch werd deze figuur getypeerd door Van Kerckhoven.

De lollige studenten-scènes hadden een welverdiend succes. Dr. Jüttner (Henri Poolman) had mijns inziens beter kunnen zijn. Onder de kleinere rollen vond ik Kellerman, door Rasch gespeeld, het best.

In één woord, er was dezen avond veel te genieten.

v. d. F.

Levenshonger

door HENRI BOREL.

Borel boeit mij niet. Het opgaan in het zich-één-voelen met personen en intrige, zoodat je niet ophouden kan te lezen; met koortsachtigen haast tot laat in den nacht bladzijden op bladzijden verslindt; geen werk van Borel is in staat geweest een dergelijke sensatie bij mij op te wekken.

Zoo ook Levenshonger. Op ieder willekeurig punt had ik de lectuur kunnen staken, het boek dichtslaan en wegleggen, zonder het geringste gevoel van onbevrediging.

Ik las het echter tot het einde, zocht naar literaire schoonheid, overdacht den inhoud en moest tot de slotsom komen, dat noch vorm, noch inhoud eenige impressie op me gemaakt hadden.

Die slappe, banale, en toch soms ook zeer onwaarschijnlijke inhoud, zij vereischte wel een zéér artistieke behandeling, een bijzonder mooie zeggingswijze, en behoudens enkele kleine uitzondering is de vorm maar heel gewoon, èrg middelmatig en niet instaat het werk op te heffen, te veredelen.

Tot de weinige uitzonderingen behoort m. i. de volgende beschrijving van de gevoelens, die door de komende hollandsche lente bij den ziekelijken, door het indische klimaat vermoorden Duclou worden opgewekt.

„Daar buiten, altijd tusschen groen en boomen zag hij voor 't eerst na zestien lange jaren van eentonige, ziellooze tropen-luxe de jonge, hollandsche lente vol teere nuances en liefelijk geluid, en, zonder zich het mooie er van bewust te zijn, kwam over hem, ongeweten, een verteederende.

Als hij zoo tegen den avondstond in den tuin wandelde, en hij rook den geur van seringgen, en hij voelde het zachte waaien van een koelte, en in de verte hoorde hij een vogel zingen, dan kwam er een vaag verlangen over hem, maar wát wist hij niet, iets vreemds, dat hij niet begreep, en dat hem week maakte tot de tranen in zijn oogen stonden”.

Dit lijkt mij inderdaad goed gevoeld en juist weergegeven, hoe jammer echter, dat dergelijke mooie gedeelten slechts voorkomen als weinige oazen in een woestijn vol dorheid en slapte. Zou het misschien komen doordat Borel's pen wel wat ál te vruchtbaar is en ook hier de qualiteit door de quantiteit moet lijden?

J. B. H. C.

D. S. V. V. — Concordia.

Wat niemand had kunnen voorspellen is gebeurd, Concordia heeft Zondag jl. met 2-1 de D. S. V. V. geslagen, wat voor de laatste vereeniging zeer zeker een harde tegenval is geweest. Of ze verdiend hadden te verliezen is een kwestie waar vrijwel iedereen het over eens is, n.l. dat ze met wat minder pech zoo niet de overwinning dan toch een gelijk spel verdiend hadden. De achterhoede speelde vrijwel hetzelfde als tegen Achilles, behalve dat Prager, die nu weer present was, totaal ongeoeffend scheen. Het verschil met het spel in Rotterdam lag hem hoofdzakelijk in de voorhoede, waar Bakker nu helaas afwezig was. Deze laatste linie was Zondag totaal de kluts kwijt en dat ze maar één tegenpunt konden maken was het gevolg van het zeer slechte schieten van den rechtervleugel. In het kort het beloop van den wedstrijd. De studenten, eerst met wind tegen, beginnen uitstekend en het spel is de eerste 10 minuten in handen der D. S. V. V. Concordia komt nu meer en meer opzetten en eenige gevaarlijke uitvallen van haar zijde het gevolg. Ter Horst mist eene kans en kort daarna maakt C. haar eerste punt, doordat Nix een schot van links onvoldoende wegwerkt. Kort daarna komt ook het tweede door een mooi schot van Thomee, dat onhoudbaar door het doel vliegt. Na rust denkt iedereen D. S. V. V. te zien ophalen, daar ze het voordeel van wind en zon krijgen. Ze is nu bepaald sterker maar toch duurt het vrij lang voor de eerste kans zich voordoet. Deze kans wordt echter door slecht schieten niet benut. Eindelijk na een 20 tal minuten spelen scoort Jacq. Kakebeeke met een mooi schot. Telkens en telkens bezoeken de studenten nu het Concordiadoel, maar C.'s achterhoede is uitstekend. Nog een prachtige kans wordt verknoeid en spoedig daarna is het tijd. Zooals reeds gezegd was onze achterhoede goed, vooral Brutel, Niermeyer en Godin. Van de voorhoede de linkervleugel het beste, de rechter stond machteloos tegen Frans Ghysels.

Deze nederlaag behoeft echter nog volstrekt niet moedeloos op de spelers te werken, flink volhouden en hard doorwerken kunnen dit jaar een boel goedmaken, dus in 't vervolg opgepast.

ONTVANGEN:

Astra, een geïllustreerd weekblad, 1ste jaargang, No. 1.

De Vereeniging Volkswaerbaarheid, haar werken en streven.

Berichten en mededeelingen.

SOCIETEIT PHOENIX.

Vrijdag 24 October officieel Whist-concours.
Aanvang 8 uur.

Correspondentie.

Spectator. We kunnen uw stukje niet opnemen, tenzij ge uw beweringen nader staakt; zooals het nu er staat, is het een eenvoudige in de lucht geslingerde insinuatie.

ADVERTENTIEN.

E. A. KRUIJSSE, Ingenieur,
vestigt zich 1 November e. k. te Delft als
REPETITOR
(o. m. voor Mechanische Technologie).

Vegetarisch Restaurant
„**THALYSIA**”
Noordeinde N°. 32.

Geopend van 's morgens 10 uur tot 's avonds 7 uur.
Gelegenheid tot eten à la carte van 4-7 uur.

Aanbevelend, **J. G. SLIEKER Jr.**

Bierbrouwerij IJsfabriek

P

voorheen A. VAN BERCKEL & ZONN.

SPECIALAAL

PILSENER BIER.

Oranje Limonade

van het Delftsche Scheikundig Laboratorium is steeds
voorhanden bij

J. J. G. BOERE,
Telefoonnummer 188. Hypolitusbuurt 2.

Heden verscheen bij den Uitgever J. Waltman Jr. te Delft:

**INLEIDING TOT DE STUDIE DER
ELLIPTISCHE FUNCTIEËN**

DOOR

Prof. Dr. G. SCHOUTEN.

Prijs f 3,90.

Te huur: eene frissche Slaapkamer.

Adres OUDE DELFT 42.

KOFFIETAFEL voor 4 à 6 Heeren.

Adres Bureau van dit Blad.

Heden verscheen de 18e druk van:

DES INGENIEURS TASCHENBUCH,

herausgegeben vom Academischen Verein

„**HÜTTE**”,

met 1400 in den tekst gedrukte fig.

Bij dezen druk behoort een afzonderlijke

Bezugsquellen-Verzeichnis
und

Ankündigungen Leistungsfähiger
Technischer Firmen.

Prijs 2 dln gebonden **f 10,40.**

Voorhanden in den Technischen Boekhandel

J. WALTMAN Jr., Delft.

De nog overgebleven exemplaren van

Marschen en Feestbladen

van vorige Lustra zijn, voor zoover de
voorraad strekt, voor HH. Corpsleden
kosteloos te bekomen bij den uitgever

J. WALTMAN Jr.

Bij den Uitgever J. WALTMAN Jr. is verscheen:

BOUWSTIJLTYPEN

DOOR

J. H. W. LELIMAN, B. I.

en

Prijs f 1,90

Pract. oefeningen in Natuurkunde

voor a. s. Technologen.

Leiddraad bij het Onderwijs aan de P. S.

DOOR

DR. M. DE HAAS.

Aflevering II. — Prijs f 1,25.

Café-Restaurant HOTEL CENTRAL.

LEVERING van

Déjeuners, Dinners, Soupers, Koude en Warme Schotels.

Uitstekende gelegenheid om te Dineeren ook bij abonnement. Verschillende appartementen voor Vergaderingen.

PILSENER URQUELL. FRANZISKANER LEISTBRÄU.

G. M. VAN DE SEIJP Hz., Cuisinier.